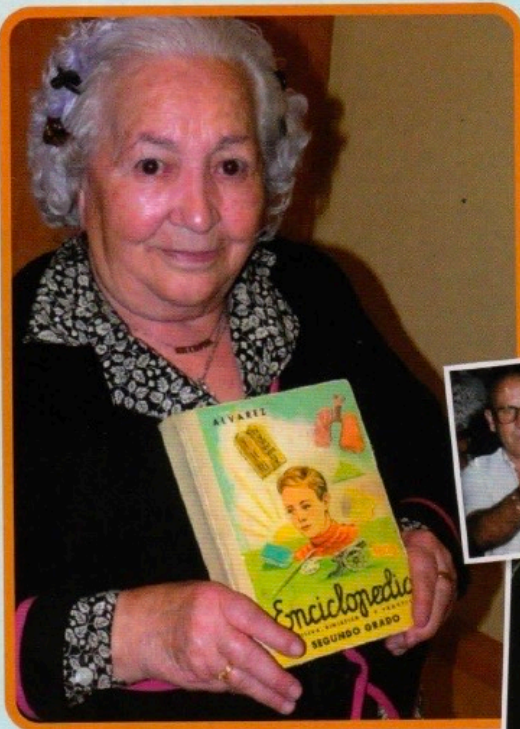

EL VALOR DELS ANYS

Hola nois i noies. Em dic Antonia Ramos i tinc més de 80 anys. No us podeu imaginar la quantitat de coses que he vist, la quantitat de coses que he viscut i la quantitat de coses que m'han passat. Ara visc en una residència, que és un lloc on les persones grans que necessitem ajuda podem passar els dies una mica més tranquils. Tinc la sort de tenir molts amics.

M'encanta parlar, sobretot de les coses passades: dels meus pares, dels meus germans, del meu marit, de les poesies i també de les dificultats que he passat. El que em va pitjor és escoltar, però és que no vull perdre cap oportunitat de compartir el que he viscut.

Tot i ser gran, sóc molt coqueta. M'agrada arreglar-me bé, fer servir pines petites per als cabells i no m'agrada que vegin la meva habitació desordenada. Llegeixo, escric, participo trucant a programes de ràdio...bé, sóc una autèntica locomotora en acció!

M'agradaria explicar-vos alguna cosa sobre els meus dies de col·legi.

El col·legi es deia "Escuela Rural Sanabria", era a Zamora. Nosaltres no havíem de portar les motxilles tan carregades a l'esquena com vosaltres. Portàvem un sol llibre; cada dia el mateix (Enciclopèdia). Amb aquest llibre estudiàvem totes les assignatures: matemàtiques, llengua, geografia i història de la

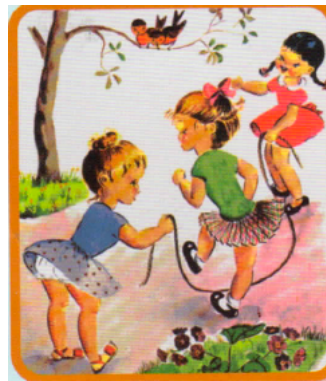
Bíblia. Encara en tinc un, com podeu veure a la foto.

El mestre era el mateix per a tots els col·legials i era el mateix per a totes les assignatures. Ens castigaven molt, de vegades ens deixaven sense pati, altres vegades ens feien posar de genolls a terra amb els braços en creu i damunt de cada braç posaven un o dos llibres.

En altres ocasions, ens pegaven amb una vara de freixe a les mans., no us podeu imaginar el mal que feia! Afortunadament, sé que avui no passen aquestes coses, per això crec que heu d'estimar molt els vostres mestres i portar-vos bé a les classes.

El meu professor, o al menys el professor que jo recordo, es deia don Vicente, era alt, fort, i li agradava estirar-nos de les orelles a l'hivern quan estaven congelades. Diuen que feia molt mal; jo sempre estava callada per no haver de passar per aquesta experiència.

En el temps de pati jugàvem a l'amagatall, a la corda i quan era hivern ens anàvem a un petit rierol que estava gelat pel fred que feia, i patinàvem sobre ell. Eh! a què això sí que us fa una mica d'enveja? Ens divertíem un munt, encara que acabàvem amb el "culet" mullat i amb molt de fred.

Amb el temps, he après que hem de gaudir de cada cosa que ens passa a la vida, que el més important és estimar els que tens a prop i que si mai vols visitar-me, no triguís gaire, estic a la Residència L'Alba, de Cobenya (Madrid). ¡Ah, i si per casualitat no em trobes tinc molts amics que t'explicaran coses molt interessants de les que ells mateixos han viscut!

Un petó molt gran a tots d'Antonia.

NOTA: Antonia ja fa alguns anys que va morir però amb el seu testimoni senzill i tendre, volem honrar a totes les persones grans i especialment a aquelles, junt amb els seus familiars, que han patit tant en les residències amb el coronavirus.